

သျှိုး

ကြယ်ကြွေမှတ်တိုင်

ကားပေါ်ကိုတက်ပြီးမှ နောင်တရသွားချင်သည်။ Aircon bus
ဆိုတာကြောင့် ကသောကမျော တက်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ကားပေါ် ရောက်တော့
ထိုင်စရာ ထိုင်ခုံနေရာတောင် တစ်နေရာမှ မရှိအောင် ခရီးသည်တွေ
ပြည့်လို့နေသည်။

ပုံသေယာဉ်စီးခ နှစ်ရာ သုံးရာ ဆိုတော့ ချောင်ချောင်ချိချိ
သက်တောင့်သက်သာနဲ့ ထိုင်ခုံနှင့်စီးရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

တက်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းလို့လည်း မကောင်းတော့တာမို့ တန်းက
လက်ကိုင်ကွင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရ၏ ။ တော်သေးသည်က
ဂိတ်မှာတမေ့တမော ရပ်မနေသေးတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏ ။

နာရီကို ငဲ့ကြည့်တော့ နရီနှင့် ချိန်းထားတာ သုံးမိနစ်လောက်
နောက်ကျနေသည်။ အာရုံထဲမှာ နရီရဲ့ မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုနေ မည့်
မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည်။

စိတ်ထဲကပဲ ပင့်သက်မောလေး တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း နရီနှင့် တွေ့လျှင်
ကျေနပ်အောင် ချောမော့ဖို့ တွေးနေမိသည်။

လှသည်ဆိုသော မိန်းကလေးတွေထက် နန်းနရီက ပိုလှပါ သည်။
နုညက်အောင် လှပချောမောသလောက် မာနကလည်း ခေါင်ခိုက် နေသည်။ ဒါပေမဲ့
ဒါကိုပဲ သူ ရုန်းမထွက်နိုင်ပဲ ငြိတွယ်သွားခဲ့၏ ။

အလှမာန်ကော ဓနုဂုဏ်မာန်တွေပါ ဆင့်ကာ နရီက သူ့အပေါ်
နဲ့ဆိုးဆိုးချင်သည်။ ချိန်းလို့ နောက်ကျလျှင်လည်း စိတ်ကောက်သည်။
အလိုမကျတာတွေလျှင် ကြာလျှင် စိတ်ကောက်သည်။

ဒီလို နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ စိတ်ကောက်တာတောင်မှ အလှ တရားတို့
တစ်ချက်လေး မပျက်ယွင်းသွားတာမို့လည်း သူ မက်မောနေမိ ခြင်းပဲလား မသိ။

အတွေးတို့ လွင့်ခနဲ ပြန့်သွားစဉ်မှာပဲ အဲကွန်းဘတ်(စ်)ကား ကြီးက
ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်သွားပြန်သည်။ ထပ်တက်လာတာက ခရီးသည် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

အညိုရောင်ဆံပင်တွေက ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ဝဲကျလျက် လက်ထဲ မှာက
ဖိုင်တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့်မို့ သူ အတတ်နိုင်ဆုံး နောက်ဆုတ် ရှောင်ပေး၏ ။

"ဟာ ကွာ"

ရှောင်ပေးကာမှ သူ့ရှုးဖိနပ်ထိပ်ဦးကို သူမ တည့်တည့်ကြီး ကို
နင်းချပစ်သည်။

"ဆောရီး"

စကားလုံးလေး နှစ်လုံးနှင့် တောင်းပန်လိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကို
တစ်ချက်လေးတောင် မော့ကြည့်တာ မဟုတ်ပါ။ သူမ စီးထားတာ က စလစ်ပါ
ခြေညှပ်ဖိနပ်ပါးလေး ဖြစ်သည်။

သူ့ရှုးဖိနပ်ပေါ်မှာ သူမ ခြေညှပ်ဖိနပ်ရာ ဖုန်မှုန့်လေးတွေ
တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်က ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ကွာ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ"

ပြောင်လက်သန့်ပြန့်နေအောင် ပွတ်တိုက်ထားသည့် ရှုးဖိနပ် ကိုမှ
တက်နင်းသွားတာကို သူ မကျေမနပ်ဆိုမိတော့ သူမ အကြည့်တွေ စူးခနဲ
သူ့ဆီရောက်လာသည်။

အညိုရောင် ဆံပင်တွေကြားမှာ မျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်နေ ပေမယ့်
ဘာမှခြယ်သမထားဘဲ ချွေးတွေကြောင့် ပြောင်လက်နေတာကို သူ ရွံရှာသွားမိ၏ ။
ဒါ မိန်းမတဲ့လား။

ရုပ်ကလေးက လှချင်သလောက် မပြင်မဆင်နဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခ

ထွက်လာပုံက အတော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည်။ နားသယ်စပ်မှာ စို့နေသော ချွေးစတွေကြောင့် ဆံနွယ်တွေတောင် ကပ်ငြိနေသည်။

ဦးပုညရဲ့ ရေသည်ပြဇာတ်ထဲက စိတ်ပျက်အောင်လှလိုက်ပါတဲ့ မရေသည် ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ရဲ့။

သူ ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက တစ်သျှူးတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကိုကိုင်းချကာ ဖိနပ်ဦး က ဖုန်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အသုံးပြုပြီး တစ်သျှူးလေးကို နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ကားတံခါးအနီး မှာ ချိတ်ထားသော အမှိုက်ပုံးငယ်လေးထဲ သူ ပစ်ထည့်လိုက်တာကိုလည်း သူမ ငေးကြည့်နေမှန်း သတိထားမိသည်။

သူမနှင့် နည်းနည်းထပ်ဝေးအောင် တံခါးပေါက်အနား ရွှေ့ရပ် တော့ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်သွားတာ မြင်သည်။ ဘာပြောတာလဲ အသေအချာ မကြားပေမယ့် ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု သူမ မျက်ဝန်းတွေ နှင့် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးက ဘာသာပြန်ပြနေကြ၏ ။

ထင်ချင်သလို ထင်ပစေတော့။ မိန်းကလေး တန်မဲ့ ဖြစ်သလို နေတဲ့ သင်းကလေးပုံစံကို မြင်ကတည်းက အော်ဂလီဆန်ချင်နေတာ။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သီချင်းသံလေး ပေးမြည်လာသော ဟန်း ဖုန်းကြောင့် သူ့အာရုံတွေ သူမဆီက ပျောက်သွားခဲ့ကာ ဖုန်းလေးကို ထုတ်နားထောင်လိုက်ရ၏ ။

ထင်သည့်အတိုင်း နေရီဆီက ဆက်တာ ဖြစ်နေသည်။

"ဟဲလို နေရီ လား"

"ဘွဲ့ ယူ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ တို့ကို အရူးလုပ်နေတာလား"

ဒေါသသင့်နေသော နေရီ အသံစူးစူးလေးကို ကြားရုံနှင့်ပဲ သူ
ပျာယာခတ်သွားခဲ့သည်။

"ဟာ မဟုတ်ဘူး နေရီ၊ ကိုယ့်ကား လမ်းမှာပျက်သွားလို့အဲဒါ"

"ဘွဲ့ ရှင် အကြောင်းပြချက်တွေ မပေးနဲ့၊ ဒါဆိုလည်း စောစော စီးစီး
ဖုန်းဆက်ပြောပါလား၊ တို့က ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လူ တွေ
ဝိုင်းကြည့်နေတာ ဘယ်လောက် အောက်သလဲ"

နေရီ မျက်နှာကို ပြေးမြင်ရင်း သူ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏ ။
တကယ်ဆို သူ့ရဲ့အပြစ်။ နေရီဆီကို အရင်ဆုံး ဖုန်းဆက် သင့်သည်။
မဆက်ဖြစ်ခဲ့တာလည်း နေရီကို အလေးမထားလို့ မဟုတ်ပါ။

ဝပ်ရှော့က မဂ္ဂနစ် စက်ပြင်ဆရာက ခဏလေးစောင့် မိနစ်
နှစ်ဆယ်အတွင်း ပြီးမည်ဆိုတာကြောင့် ယုံကြည်ကာ စောင့်ရင်း အချိန် တွေ
ကုန်သွားခဲ့၏ ။ ဒါကို ပြောပြရင် နေရီ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားမှာစိုးတာကြောင့် သူ မဆက်ရဲခဲ့။

"ဘွဲ့"

"ဟင် ဘာလဲ နေရီ"

"ယူအသံ မကြားရလို့ ငုတ်တုတ်သတိလစ်နေပြီလားလို့ ခေါ် ကြည့်တာ၊
အခု ယူ ဘယ်မှာလဲ၊ တို့ ဒီမှာ ဆံပင်တွေဖြူသွားတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်နေရမှာလား"

"ဟာ နေရီရယ် ကိုယ် အခုလာနေပါပြီ၊ ဟို နောက်ငါးမိနစ် ဆိုရင်
ရောက်ပြီ နော်"

နေရီ အရမ်းဒေါသထွက်နေတာမို့ သူ ကသောကမျော တောင်း ပန်ရင်း
လေချိုသွေး ချောနေမိသည်။ နေရီကိုပဲ အာရုံရောက်နေတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သတိမထားမိနိုင်ခဲ့။

"ဘွဲ့ ရှင်ပြောသလို ငါးမိနစ်မှ မရောက်ရင် တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော"

"သေလိုက် လဲသေပစ်လိုက်စမ်း"

"ဘာ ရှင် ရှင်"

"ဟာ မင်း မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

ဘွဲ့ အထိတ်တလန့်နှင့် နောက်ကိုလှည့်တော့ စောစောက သူ့ဖိနပ်ကို နင်းခဲ့သော ကောင်မလေး အနားမှာ ရောက်နေ၏ ။

"ဘာလဲ ရှင့်ကို ဘာပြောလို့လဲ"

"ဟာကွာ ဒီမှာ နေရီ နေရီ ဟာ ပြဿနာပဲ"

နေရီဆီက ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်က နေရီနှင့်သူ ဖုန်း ပြောနေတုန်း ဒီမိန်းကလေး အနောက်ရောက်လာကာ အော်ပြောသည့် စကားကို နေရီ အသေအချာကို ကြားသွားတာ ဖြစ်သည်။

နေရီ ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်သွားမည်ဆိုတာ သူ ပြေး မကြည့်ဘဲ သိလိုက်၏ ။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မင်းစကားသံတွေ ငါ့ဖုန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီကွ"

"ဘာလာကြောင်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကားမှတ်တိုင်ကျော်သွားလို့ ကျွန်မနဲ့ စပယ်ယာနဲ့ ပြဿနာတက်နေတာ ရှင်က တစ်မှောင့်"

"ကဲ ကဲ အစ်မလေး ရောက်ပါပြီ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ မှတ်တိုင် ပါတယ်ဆိုတာ အစ်မ ပြောသံ ကျွန်တော် မကြားလိုက်လို့ပါနော်"

စပယ်ယာလေးက သူမကို တောင်းပန်နေသည်။ သူမက သူ့ကို ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်ရင်း

"ဒီမှာ ဒါ ခရီးသည်တင် ဘတ်(စ်)ကား၊ ရှင့်ဘာသာ ဟန်လုပ် ပြီး
ဖုန်းတကိုင်ကိုင်နဲ့ လာဇယားတွေ ထွင်မနေနဲ့၊ ဒီက လုံးဝ ဆောရီး ပဲ"

"ဟာ မင်း"

ကိုယ့်ကိုတောင် လူပုံအလယ်မှာ နှိပ်ကွပ်သွားပြီးမှ သူမ ကား ပေါ်က
သုတ်ခနဲ ဆင်းသွားသည်။

ရှက်ဒေါသတွေနှင့် သူ့မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီလျက် အံ့ကြိတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏
။ ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေ အကြည့်တွေက သူ့ဆီမှာ ပြီးစိစိ ရောက်လာနေတာ
သတိထားမိတော့ လူက ပိုလို့ ထူပူသွားသည်။

ကိုယ့်ကို နှိပ်ကွပ်သွားသည့် ကောင်မလေးက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သူ့မှာက ဒေါသတွေနှင့်အတူ နေရီကို ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာ တွေက
ရှုပ်ထွေးကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

တောက် ဒီကောင်မလေးကြောင့်...။

*

"ဘာရယ် နာမည်က အဆန်းပဲ၊ မရေသည် ဟုတ်လား"

"ဘာလဲ ဘွဲ့ ဦးပုညရဲ့ ရေသည်ပြဇာတ်ထဲက မရေသည်လား"

ကျော်လွန်းနှင့်ရွှေမောင်တို့ နောက်ပြောင်ပြီး ပြောနေပေမယ့် သူ
မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ တန့်န့် ခံစားနေရသည်။

ထိုနေ့က ချိန်းထားသော ဆိုင်ကလေးကို ရောက်တော့ နေရီ ကို
မတွေ့ရတော့ပါ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ နေရီရဲ့ ဟန်းဖုန်းကို
ဆက်မရ၍ အိမ်ဖုန်း ခေါ်တော့လည်း နေရီ ဖုန်းကို လာ မကိုင်။

"ဟို မမလေးက ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မကြားချင်ဘူး တဲ့ ရှင်"

အိမ်ဖော် ကောင်မလေးရဲ့အဖြေကိုပဲ သူ ရခဲ့သည်။ နေရီဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ်ဆက်ပြီး ခေါ်ကြည့်တော့လည်း သူ စိတ်တွေ မောခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။ တန့်န့်တွေးရင်း ဒေါသတွေဖြစ်မိတာ ရေသည်မ။

"ဘွဲ့ ရှင်ပြောသလို ငါးမိနစ်မှ မရောက်ရင် တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော"

"သေလိုက် လဲသေပစ်လိုက်စမ်း"

နေရီ အမေးစကားကို သူ ဘာမှမဖြေရသေးခင်မှာဘဲ သူမရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအသံကြီးက ဖုန်းထဲကို တန်းဝင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ နေရီ ဒေါသမဖြစ်ဘဲ နေတော့မည်လား။

ရေသည်မ စကားက သိပ်ပြင်းထန်သည်။ နေရီက သူ့နံဘေး မှာ တခြားမိန်းကလေး ရောက်နေသည်ဟု အသေအချာကို ထင်မှတ် သွားပုံပါပဲ။

ဒါကို သူ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်လဲ။ မတွေးတတ်တော့။

"နေပါဦး ဘွဲ့ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လိုင်းကားပေါ် ရောက် နေတာလဲ"

"ကားပျက်လို့ကွ၊ ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ပြင်ခိုင်းတာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ကြာမယ်ဆိုလို့ စောင့်မိတာ သေရော၊ နောက်ဆုံး ကားကို ထားခဲ့ပြီး နေရီဆီ လိုင်းကားနဲ့ သွားခဲ့တာ"

"တက္ကစီနဲ့သွားတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ"

"တားမိတဲ့ တက္ကစီနှစ်စီးက ပါစင်ဂျာတွေနဲ့ချည်းပဲဆိုတော့ စိတ်မရှည်လို့ လိုင်းကား ပြေးတက်စီးမိတာ၊ အဲဒီ မှာ ပြဿနာက စီးရီး တွဲလိုက် ဝင်လာတော့တာ တောက်"

သူ့ဖိနပ်ကို နင်းတာကအစ ဖုန်းထဲ သူမအသံ ပါသွားခဲ့တာ အထိ ရှင်းပြနေတော့ ကျော်လွန်းနှင့် ရွှေမောင်တို့ ပြုံးစိစိ နားထောင် နေကြ၏ ။

"တကယ်ကွာ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ကို ဒေါသ ထွက်မိတာ၊ ဒီရေသည်မ တမင်လုပ်သွားတာ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်သွားသေးတယ်"

"ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးကို ဒီလိုလုပ်သွားတဲ့ မိန်းကလေး ရှားတယ်ကွာ"

မခံနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ကျော်လွန်းက မထိတရီ ဆိုနေသည်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် ခြွင်းချက်အဖြစ် နန်းနေရီကလွဲလို့ ကျန်မိန်းမတွေကို အရေးမထားခဲ့သောသူ ခံရခက်အောင် လုပ်သွားတဲ့ မိန်းမ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဆိုလို့ ဘာတစ်စက်မှ မရှိ တဲ့ သူမ ပုံရိပ်က အာရုံထဲ ဝင်လာတော့ သူ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်၏ ။

"ရေသည်ပြဇာတ်ထဲက မရေသည် ဆိုရင်တော့ ဘုန်းတန်ခိုး ရှိတဲ့ မိန်းမနော်၊ နောက်ဆုံး ရှင်ဘုရင်ကတော် မိဖုရားကြီး ဖြစ်သွားတာ"

"နားစမ်းပါကွာ ဒီရုပ်လား"

"တော်တော် ဆိုးလို့လား"

"ဘာဆိုးသလဲ မမေးနဲ့၊ မျက်နှာကိုက အဆီပြန်ပြီး ညစ်ပဲ စုတ်ပြတ်နေတာ လုံးဝျအညေ့မိ မရှိတဲ့ မိန်းမကွ"

ရင်ထဲက မကျေနပ်ဒေါသတွေနှင့် သူ ပက်ပက်စက်စက်ပဲ ဝေဖန်ပစ်လိုက်မိ၏ ။ တကယ်ဆို သူမရဲ့ ရုပ်ရည်က ဒီလောက်အထိ အကျည်းတန်လွန်းတာ မဟုတ်ပါ။

"မင်းကလည်း ပြောလိုက်တာ ရစရာ မရှိဘူး"

"သူလုပ်သွားပုံကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့ လုပ်ရပ်လဲလို့"

"မင်းကကော လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ဖိနပ်နင်းမိတာလေးကို

သွားတွန့်တိုနေတာကိုးကွ"

ကျော်လွန်းက သူ့ကို ဝေဖန်သည်။ သူ ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုကို လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်း တန်ဖိုးဟု သူ လက်ခံထားသော သူ့အတွက်တော့ အများအမြင်မှာ ဇီဇာကြောင်သူ တစ်ယောက်ဟု ထင်ချင်ထင်ကြမည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာသော ကျော်လွန်းနှင့် ရွှေမောင်တို့ကတော့ သူ့အကြောင်း သိကြသည်။

အဝတ်အစားကအစ အမြဲတမ်း စတိုင်ကျ သပ်ရပ်နေပြီး ရှင်းသန့်နေသော ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးသည် ခြေသည်းလက်သည်းတွေကအစ ပန်းနုရောင် အစဉ်သမ်းနေကာ ဖုန်တစ်မှုန်ပေလျှင် နေတတ်သူ မဟုတ် ခဲ့ပါ။

ကျောင်းမှာတုန်းကလည်း အဖော်တွေကြောင့် ကင်တင်းနံ အတူလိုက်ထိုင်ပေမယ့် ကင်တင်းနံက အစားအသောက်တွေကို မစား တတ်သူ။ သောက်ရေကအစ ကိုယ်ပိုင်ရေသန့်ဘူးကို ကျောင်းအထိ သယ်ဆောင်လာတတ်သူ။

နားလည်ပေးသော သူငယ်ချင်းတွေသာ မရှိလျှင် သူလို ဇီဇာ ကြောင်လွန်းသူကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမည့်သူတောင် ရှိပါမည်လား။

"တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုဆိုတာ ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ် တာတော့ မှန်ပါတယ် ဘွဲ့ရာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံတဲ့ဘဝနဲ့ လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ဝမ်းရေးရုန်းကန် နေရတဲ့သူချင်း ယှဉ်လို့မရဘူးလေကွာ"

"ဟေ့ကောင် ကျော်လွန်း ဒါ ငါသိတယ်၊ စာနာတတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝနဲ့ ယှဉ်ပြီး ငါ ဝေဖန်ရုံရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးအတွက်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဂရုစိုက်ရမှာပဲ၊ ကျန်းမာရေး ဆိုတာ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးဆုံး လာဘ်ကြီးတစ်ပါးပဲလေ"

သူ ခွန်းတုံ့ပြန် ဆင်ခြင်ပေးတော့ ကျော်လွန်း ဘာမှထပ်မပြောဘဲ အရှုံးပေးသွားခဲ့သည်။

ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး ဆိုသော သူက ဇီဝကြောင်လွန်းသည် ဆိုချင်ဆို ပိုသီပတ်သီ ဝတ်စားပြီး ချွေးတရွဲနှင့် လူတွေကို မြင်ရင်တော့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့မိပါသည်။

မရှိတာ ရှိတာ အပထား နဖူးက စီးကျနေသော ချွေးလေး တောင် သုတ်ဖို့ အချိန်မရဘူးလား။ ရှိသည့် အဝတ်အစားလေး သပ်သပ် ရပ်ရပ် ဝတ်ဖို့ ခက်ခဲနေသလား။

"အခု မင်းကို နေရီ နှာကစ်သွားပြန်ပြီလား"

ရွှေမောင် မေးတော့မှ သူ့အတွေးတွေ စကားဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်လာ ရင်း ပင့်သက်ရှိုက် ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏ ။

"အေးလေ သူ စိတ်ဆိုးသွားလို့ ဖုန်းဆက်မရတာ ပေါ့"

"မင်းတို့ သမီးရည်းစားဘဝကလည်း တကယ် စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် ချောနေရတာ က များနေ တယ်"

ကျော်လွန်း ဝေဖန်တာကို သူ နှုတ်ဆိတ် လက်ခံမိ၏ ။ နေရီ နဲ့ ဆိုးဆိုး ကောက်တတ်တာ အားလုံးသိသည်။ ပြီးတော့လည်း သူ ချောရင်ပျော့သွားတတ်တာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မကြာခဏ စိတ်ကောက်တတ်တာကတော့ သူ စိတ် ပျက်မိ၏ ။

"အခု မင်း ချော့ဖို့ ခက်နေပြီပေါ့"

"အေး ဖုန်းပိတ်ထားတော့ မရဘူးလေ၊ ရွှေမောင် အေမီကို မင်း

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြခိုင်းပေးကွာ"

ရွှေမောင် ချစ်သူ အေမီနိုင် ကိုပဲ သူအကူအညီတောင်းရ တော့မှာ
ရွှေမောင်လည်း သိနေပါသည်။

"အေး ငါ ဘယ်လိုပြောခိုင်းလိုက်ရမလဲ"

"ငါ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ မင်းကို ပြောပြပြီးပြီလေ၊ အဲဒီ အတိုင်း အေမီကို
ပြောပြခိုင်းလိုက်ကွာ၊ ဒါဆို နေရီ နားလည်ကောင်းပါတယ်"

"နေရီ သုံးရက်လောက်ဆို စိတ်ပြေမှာပါကွာ၊ ဒါ ထုံးစံ ဖြစ်နေ ပြီပဲ"

နေရီ စိတ်ကောက်တတ်တာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သိနေ၏ ။ သူလည်း
ရိုးအီနေပြီ။

ဒါပေမဲ့ နေရီကို သူ စိတ်မကုန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခြင်းက သံယော
ဇဉ်ကြောင့်လား။ ချစ်တာကြောင့်လား။

စဉ်းစားရတော့ တော်တော်ခက်ပါသည်။

*

အလုပ်နားရက်ပေမယ့် အကျင့်ပါနေသော မျက်ဝန်းတွေက ဆက်ပြီး အိပ်စက်ဖို့ လက်မခံတာကြောင့် သူ အိပ်ရာပေါ်က ထလိုက်မိ သည်။

ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းမြှောက် ပြီး အကြောဆန့် အညောင်းဖြေမိသည်။ ပြီးမှ နေရောင်ခြည်နုတို့ ဖြာကျနေသော ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။

မနက်ခင်းရဲ့ လေကို အရသာခံ ရှူရှိုက်ဖို့တွေးရင်း မှန်ပြတင်း တံခါးကို ဖွင့်မိခိုက်မှာပဲ မြူးဇစ်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏ ။ မျက်ဝန်း တွေက ခြံထဲကိုငုံ့ကြည့်မိပြီး ဖြစ်သွားသည်။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဘွဲ့ မျက်ခုံးတွေ ချက်ချင်းပဲ ကုပ်ကျသွားခဲ့သည်။

ခြံထဲက မြေကွက်လပ်မှာ မြူးမြူးကြွကြွဂီတသံစဉ်နှင့်အတူ အေရီးဗစ် ကစားနေသော ချစ်ရိပ်ခြယ်ကတော့ စည်းချက်နှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ်ရမ်းနေ၏ ။

ဝတ်ထားတာက အနီရောင်လက်ပြတ် ကိုယ်ကြပ်အကျလေး နှင့် အောက်မှာက အနက်ရောင် အသားကပ် စတော်ကင်ကို ဒူးဖုံးရုံမျှ ပဲ ဝတ်ထားတာဖြစ်သည်။

ပြေပြစ်ကျော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပေါ်လွင်စေသလို ကျောလယ်ခန့်အထိ ရှည်သော ဆံနွယ်ရွှေအိုရောင်လေးကို နဖူးလေးပေါ် အောင် လှန်သိမ်းဖွဲ့နှောင်ထားတာမို့ မျက်နှာလေးကိုလည်း ဝင်းညက် ညက်ကလေး မြင်တွေ့နေစေသည်။

ဒီကောင်မလေး အားကစားကို လိုက်စားတာတော့ သူ သဘော ကျ နှစ်သက်မိသည်။ အေရီးဗစ်ကော တင်းနစ်ကော ကစားသည်။ တက္ကသိုလ်မှာလည်း

ရေကူးချန်ပီယံဘွဲ့ရအောင် တော်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုမှ ခင်တွယ်လို့မရတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

မိထွေးက ပါလာသော သမီးတစ်ယောက်ဆိုသော အသိက သူ့စိတ်မှာ အစဉ်စွဲနေတာကြောင့် ဖြစ်မည်။ ချစ်ရိပ်ခြယ်ကတော့ သူ့ကို ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိသော အရိပ်တွေတော့ ပြပါသည်။

သူ့ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ အလိုမကျသည့် ဆက်ဆံမှုတွေ ပြပြ ချစ်ရိပ်ခြယ်က မျက်နှာလေး တစ်ချက်တောင် ပျက်မသွားပါ။

ကက်ဆက်လေးထဲက သီချင်းသံ ရပ်သွားတော့ ချစ်ရိပ်ခြယ်ရဲ့ အကလေးတွေလည်း ရပ်သွားသည်။ မျက်နှာဝင်းမွတ်မွတ်လေးမှာကော လည်တိုင်နုနုလေးတွေမှာပါ ချွေးစလေးတွေကြောင့် နေရောင်မှာ ပြောင် လက်နေတာကို သူ မြင်နေရသည်။

ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ လွှားတင်ထားသော မွေးပွသဘက်ရှည်ကြီး ကို ဆွဲယူပြီး ချွေးစတွေကို သူမ ပွတ်သုတ်နေတုန်းမှာပဲ သူ ကျောခိုင်း လိုက်၏ ။

ညဝတ်အကျရှည်ကြီးကို ချွတ်ကာ အဝတ်တန်းပေါ်က သဘက် ရှည်ကြီးကို ဆွဲယူကာ သူ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေမိုးချိုးပြီး တံခါးဖွင့်အထွက်မှာပဲ အပြင် ဘက်က ရပ်စောင့်နေသော ချစ်ရိပ်ခြယ်နှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံသည်။

"နင်က ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

"ချစ် ရေချိုးမလို့လေ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကို ချိုးနေလို့ စောင့်နေတာ ပါ"

ဒီကောင်မလေးကို သူ ကြည့်မရ။ အဲဒါတွေကြောင့်လည်း ပါ သည်။ သူမအမည်ကို ချစ်ဟု တစ်လုံးတည်း သုံးနှုန်းတာတွေကော သူ့ကိုပါ ကိုကိုဟု

ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်တာတွေ သူ မကြိုက်ပါ။

"ကိုကိုက ချစ်ရဲ့ အစ်ကိုမို့ ကိုကိုလို့ ခေါ်တာလေ ကိုကိုရဲ့"

ဘယ်လောက်ပဲ မကြိုက်ဘူး ပြောပြော ဒီကောင်မလေးက ဇွတ်ခေါ်ပြီး ဇွတ်အတင်း အစ်ကိုတော်ပစ်တတ်တာမို့ ကြာတော့ သူပဲ ပြောရတာ မောပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

အခုလည်းကြည့် သူ ရေချိုးနေတာသိရက်နဲ့ ရေချိုးခန်းရှေ့က မတ်တပ်လာစောင့်နေပုံက မဟုတ်သေး လုံချည်ရင်လျားနှင့် ပခုံးပေါ်မှာ သဘက်တစ်ထည်ကို လုံခြုံစွာ ခြုံလွှမ်းထားပေမယ့် အမြင်မသင့် တာ အမှန်။

"ငါ ရေချိုးနေတာ သိရင် နင့်အခန်းထဲနင် ပြန်ဝင်နေပေါ့၊ ဘာလို့ ရေချိုးခန်းရှေ့ လာစောင့်နေရတာ လဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့ ကိုကိုပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဝင်ချိုး မလို့ စောင့်နေတာပါ"

ပြောပုံက တကယ့်ကို ဘာမှမသိတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့မို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ချဉ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

"ဘာဖြစ်လဲ မမေးနဲ့ မိချစ် နင်နဲ့ငါက တကယ်ဆို ဘာမှ သွေးသားတော်စပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင် ငါ အထင်အမြင်အသေး မခံနိုင်ဘူး၊ နောက်ဆို နင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေပါ"

စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ပြောပစ်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ မျက်နှာလေး ညှိုးကာ သူမ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ အခန်းထဲ အထိ ဆက်ဝင်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစားတွေ လဲလှယ်ဝတ်နေတုန်းမှာ ဟန်းဖုန်းလေးက ထမြည်သည်။

ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ ရွှေမောင် ချစ်သူ အေမီနိုင်ဆီက ဆက်လာတာ ဖြစ်သည်။

"ကိုဘွဲ့ လား"

"ဟုတ်တယ် အေမီ ပြောလေ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

အေမီကို ရွှေမောင်ကတစ်ဆင့် နေရီကို ရှင်းပြခိုင်းတာ သတိ
ရလိုက်တာမို့ သူ မေးလိုက်မိသည်။

"ကိုမောင်ကို ကိုဘွဲ့ ပြောပြတဲ့အတိုင်း အေမီ နေရီကို ပြောပြ
လိုက်တယ်၊ သူ နားလည်လက်ခံပါတယ်"

"ဟင် ကိုယ် အခုချိန်အထိ သူ့ကို ဖုန်းဆက်လို့မရဘူး"

"အဲဒါ နေရီ တမင်ဖုန်းပိတ်ထားတာ နေမှာ၊ သူက စိတ်ပြေ
နေပြီဆိုပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း သုံးလေးရက်လောက်တော့ စိတ်ကောက်
နေပြလိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သူလေ"

အေမီစကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာတော့ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နေရီက
သူ့ကို အမြဲတမ်း အနိုင်ယူ စိတ်ကောက်ဖို့ ကြံစည်နေသည်လား။

"သူ စိတ်ပြေလောက်တဲ့ အချိန်ကျရင် ကိုဘွဲ့ဆီ ဖုန်းဆက် လိမ့်မယ်၊
သည်းခံစောင့်လိုက်ပါဦးနော် အဟင်း ကိုဘွဲ့လည်း နေရီ အကြောင်း
သိနေတာပဲဥစ္စာ"

နေရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘက်က အမြဲတမ်း အလျှော့ပေး နေခဲ့ရတာ က
အေမီတို့တောင် သိနေပြီပဲ။ နေရီ ဒီလောက်အထိ အနိုင် ယူလွန်းတာတော့ ဒီတစ်ခါ
သူ စိတ်ဆိုးမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသတွေကို မျိုချကာ

"အင်း ကျေးဇူးပဲ အေမီ"

ဖုန်းကို သူပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း မကြည်လင်သော စိတ်တွေနှင့်
ကော်ဖီခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းဝ မရောက်ခင်မှာဘဲ ချစ်ရိပ်ခြယ် အသံကို
ကြားရတာ မို့ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားမိ၏ ။

"ကိုကို ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးဆိုရင် ပလာဇာကို လိုက်ပို့ ခိုင်းမလို့ ဦးဦးဖေရဲ့"

"သား သွားစရာမရှိဘူးဆိုရင် ပို့ခိုင်းလေ သမီးရဲ့၊ တစ်ခါတလေ ပဲဥစ္စာ သား လိုက်ပို့မှာပါ"

"အိမ်က ကားကိုပဲ ယူပြီး သမီးဘာသာ သွားပါလားကွယ်၊ မောင်ဘွဲ့က အားချင်မှ အားမှာ"

ချစ်ရိပ် မိခင်ရဲ့ တားမြစ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။ ဖေဖေ ကတော့ သူ့ကို ဒီကောင်မလေးရဲ့ အစေခံ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လို လွှတ်နေတာတော့ သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

ဘာမှမကြားသလို ခပ်တည်တည်ပဲ ကော်ဖီခန်းထဲ သူ ဝင်ခဲ့ သည်။ တံခါးဝကို မျက်နှာပြု ထိုင်နေသော ဖေဖေက သူ့ကိုအရင်ဆုံး မြင်တွေ့သွားခဲ့ကာ

"ဟော သား လာထိုင်ကွာ၊ ဒီနေ့ သား ဘယ်သွားစရာ ရှိ သေးသလဲ"

ဖေဖေရဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ကြိုသိနေပြီးသော သူ ဖေဖေ နံဘေးက ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း "ရှိတယ် ဖေဖေ ကျော်လွန်းတို့နဲ့ ချိန်းထားလို့ ခဏနေရင် သွားရမှာ"

ချစ်ရိပ်ခြယ် မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားတာကို သူ မြင်သည်။ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်က သူ့ကြိုက်သော ပေါင်မုန့်မီးကင် နှစ်ချပ်ကို ယို အနည်းငယ် သုတ်ပေးပြီး ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ ရှေ့မှာချပေးရင်း

"သားဘွဲ့ မအားဘူးဆိုလည်း သမီးဘာသာ သွားလိုက်ပေါ့ ကွယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဦးအောင်ကို ကားမောင်းပို့ခိုင်းပေါ့ကွယ်"

"နေပါဦး သား၊ သားကိစ္စက အရေးကြီးလို့လား"

"အရေးကြီးတာ မကြီးတာထက် ဒီနေ့လေး တစ်ရက်ပဲ သား

နားရက်ရတာ လေ ဖေဖေရဲ့ သားဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နားပါရ စေ"

ဖေဖေ မျက်နှာပျက်သွားတာ သူ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မသိကျိုး ကျုံ့ပြုပြီး ပေါင်မုန့်ကို လှမ်းယူစားလိုက်သည်။

တကယ်ဆို အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြပြီး သူ ငြင်းလို့ရပေမယ့် တမင်ပဲ ငြင်းပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေရဲ့ မိန်းမနှင့် မယားပါ သမီး တစ်ယောက်အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့သဘောထားကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါ။

"ရပါတယ် ကိုကို မအားရင်လည်း နေပါစေ၊ ချစ်ဘာသာပဲ သွားလိုက်တော့မယ်"

ချစ်ရိပ်ခြယ် လေပြည်လေးနှင့် အရှုံးပေးသွားပေမယ့်လည်း သူ မသနားပါ။

မိထွေးဆိုတာ မိထွေးပဲ ဖြစ်သလို ချစ်ရိပ်ခြယ်ဆိုတာလည်း ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးရဲ့ ညီမတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဒါ သူ့ရဲ့ အရိုးစွဲနေသော အတ္တကြီးဟုပဲ ဆိုချင်ဆို၊ သူ့ရဲ့ သဘောဆန္ဒ တစ်ခုမှမပါဘဲ ဖေဖေ ပြုခဲ့သောကိစ္စ။

သူ့ဘက်က ခါးခါးသီးသီး စကန့်ကွက်ခဲ့သည့်တိုင် ဖေဖေသည် ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးက ဖေဖေအပေါ်မှာ အားကိုးယုံ ကြည်ထားသမျှ သူ ယုံကြည်ချက်အားလုံးကို ပျက်စီးသွားစေခဲ့သည်။

မေမေ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ကတည်းက ဖေဖေသည် သူ့အပေါ်မှာပဲ ချစ်ခြင်းတွေ သံယောဇဉ်တွေ စုပုံခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ထား သမျှအားလုံးသည် မှားယွင်းခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ကို သူတို့အိမ်ကြီးပေါ် အရောက်
ခေါ်တင်ခဲ့သည်။ ဒါတင်မကဘဲ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်၏ ပထမ ခင်ပွန်းနှင့် ရသော
သမီးတစ်ယောက်ပါ ပါလာခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့မေမေနေရာမှာ ဖေဖေ အစားထိုးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူကတော့
ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။ ဒါကို ဖေဖေ မကျေနပ်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

သူ့ခံစားချက်တွေကတော့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။

*

"မင်း မသိဘူးလား ဘွဲ့၊ မနွေကပဲ နန်းနေရီ ဘုရားဖူးခရီး
ထွက်သွားတာလေ၊ မသွားခင်တောင် အေမီတို့ ဇာဇာတို့ကို ရက်စတော့ရင့် မှာ
လိုက်ကျွေးမွေးသွားသေးတယ်တဲ့၊ ငါက မင်းဆီ သူဖုန်းဆက်ပြော သွားတယ်
ထင်တာ"

ကျော်လွန်း စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း
ရှက်ရွံ့မိသည်။ ဘယ်လိုပဲတွေးကြည့်ကြည့် နေရီ ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဟု ပဲ
အဖြေထွက်သည်။

ချစ်သူရည်းစားဖြစ်တဲ့ သူ့ကိုတောင် ခရီးထွက်မှာ မပြောဘဲ
သူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ အသိပေးသွားသည့်ကိစ္စ။

သူ့မှာတော့ ဒီကောင်တွေ ပြောမှပဲ သိရသည်။ ဘယ်လောက်
ရှက်စရာကောင်းလွန်းသည့် ကိစ္စလဲ။

"ငါ့ဆီ နေရီ ဖုန်းမဆက်ပါဘူး၊ ငါ သိတောင် မသိဘူး"

သူ့လေသံမှာ မကျေနပ်မှုတွေနှင့် မာထန်နေတာ သေချာသည်။

ကျော်လွန်းနှင့်ရွှေမောင် မျက်နှာတွေက အံ့သြမယုံခြင်းတွေနှင့် သူ့ကို
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒီကောင်တွေက သူ သိထားသည်ဟုပဲ ထင်နေကြပုံ ရ၏။

"နေရီ မင်းကို စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူး ထင်တယ်"

ရွှေမောင် စကားကို သူ ခေါင်းခါပစ်လိုက်ရင်း

"ဘာမပြေစရာ အကြောင်းရှိမှာလဲ ကိုရွှေ၊ အမီလည်း ရှင်းပြ ပြီးပြီ၊
သူလည်း လက်ခံတယ်၊ ဒီပြဿနာက ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ ဒါပေမဲ့ နန်းနေရီက အဲဒီ လိုပဲ တော်ရုံနဲ့
စိတ်ပြေတာမှ မဟုတ်တာ"

"ဖြစ်သွားတဲ့ ပြဿနာက ဒီလောက်ထိ စိတ်မပြေစရာကိစ္စ
မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ အခုလို
ခရီးသွားမယ့်ကိစ္စတော့ ငါ့ကို အသိပေးသင့်တယ်"

သူ့စကားက မှန်နေတော့ ကျော်လွန်းတို့ ဘာမှမပြောနိုင်ကြဘဲ
နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

တစ်မုံစိမ့် တွေးကြည့်လေလေ ခံရခက်ခက်ကိစ္စကြီးဟု စိတ်က ပိုပြီး
သိလာလေလေ ဖြစ်သည်။

"ငါ ပြန်တော့မယ်ကွာ"သူ ဆတ်ခနဲ ထရပ် နှုတ်ဆက်တော့ ကျော်လွန်း
မော့ကြည့် လာရင်း

"မင်း တင်းသွားတာလား ဘွဲ့"

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ အပြုံးတွေမှာ ခံရခက်ခြင်းတွေနှင့် မဲ့နေမှာ
သေချာ၏။

"စဉ်းစားကြည့်လေကွာ နေရီလုပ်ရပ်က လွန်နေပြီ၊ ခရီးထွက်
သွားတဲ့ကိစ္စကို ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘူး၊ မင်းတို့ပြောမှ သိရတယ်ဆိုက တည်းက

မဖြစ်သင့်တော့ဘူး၊ ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးဆိုတဲ့ကောင်က အဲဒီ လောက် အထိ မာနတွေ အစွယ်ကျိုးနေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။"

"မင်းကလည်းကွာ အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးခဲ့ပြီးမှ အခုမှ ဘာလို့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးရတာ လဲ"

ကျော်လွန်းစကားက ထိရပါသည်။ အမြဲတမ်း အလျှော့ပေး ခဲ့သူက သူ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို နေရီက ပိုပြီး အနိုင်ယူတာတော့ လက်မခံနိုင် ပါ။ ဘွဲ့ ဆိုတဲ့ကောင်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို သဘောမထားဘဲ သူမ လုပ်နေပုံက လက်ခုပ်ထဲက ရေ ဆိုသည့် သဘော။

"ထားလိုက်တော့ကွာ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်လိုက် နေရီအပေါ်မှာ ငါ ဒီထက်ပိုပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။"

စကားအဆုံးမှာ သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုငေး ကြည့်နေရင်း ဒီကောင်တွေ ဘာတွေ ဝေဖန်နေကြဦးမှာလဲ မသိပါ။

ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက နေရီ အချစ်ကိုရဖို့အတွက် သူ ငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သူ တစ်နှစ်ကျော် စောင့်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဒုတိယနှစ်ရောက်မှ နေရီရဲ့ အဖြေကို ရခဲ့ကာ တရားဝင်ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ သည်။

နောက်ဆုံး ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အထိ သူတို့နှစ်ယောက် အတွဲ ညီခဲ့ကြသည်။ ချောတာကော ဥစ္စာဓန ပြည့်စုံတာကော လိုက်ဖက်ညီသော သူတို့စုံတွဲသည် ကျောင်းမှာတော့ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးဆိုသည့် သူသည်လည်း တစ်ဦးတည်း သော သားမို့ မာနကလည်း ကြီးကြီးပါပဲ။ နေရီနှင့်ပတ်သက်ရင်တော့ သူ့ဘက်က လျှော့ပေးခဲ့တာ ချစ်သူဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါကို နေရီ အခုချိန်ထိ နားမလည်သေးဘူးတဲ့လား။

ချောတယ် ချမ်းသာတယ်၊ လိုချင်တဲ့ ယောက်ျား ခေါင်းခေါက်
ရွေးလို့ရတယ်ဆိုတဲ့ မာနတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မင်း နှိမ်ချိုးဖို့ အခုထိ ရင်ထဲမှာ
အမြစ်တွယ်နေသေးရင်

ဆောရီးပဲ နန်းနေရီ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပြားပြားဝပ် မာနတွေ မီးရှို့
သဂြိုဟ်လိုက်မယ့်ကောင်တွေထဲမှာ ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး မပါဘူး။

စောင့်ကြည့်လိုက် မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူက မာနနဲ့ ပြတ်သားနိုင်
မလဲဆိုတာ...။

*

နန်းနေရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကြည်လင်သော စိတ်တွေက
အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ထပ်ကြုံဆုံရပြန်သည်။

ကိုယ့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားအောင် အခန်းထဲအောင်းပြီး သီချင်းတွေ
နားထောင်နေခဲ့တာ တစ်နာရီကျော် ကြာသည်။ နေ့လယ် ဘက် ရောက်မှ
အခန်းထဲက ထွက်ကာ ခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်မည် တွေးကာ ဆင်းခဲ့ရင်း
ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်တို့ ပြောနေသော စကားတွေကို
လှေကားထိပ်မှာပဲ သူ ကြားလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

"ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူး သက်ရယ်၊ အခက်အခဲ ဖြစ် နေတာပဲ
ကူညီရမှာပေါ့၊ သက် တူမကို ခေါ်လိုက်ပါ၊ ဒီမှာနေဖို့ စားဖို့အတွက် ဘာမှမပူဘဲ
လာနေလို့ ရပါတယ်"

"ကို ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် သက် ခေါ်လိုက်မယ်လေ၊ သက် တူမလေးကို

တစ်ယောက်တည်း နေတာ စိတ်မချလို့ပါ။"

"ခွင့်ပြုပါတယ် သက်ရယ်၊ သက် တူမက ကိုယ့်တူမပဲပေါ့၊
ဆွေမျိုးတွေပဲကွာ ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ ရှိရမှာပေါ့။"

သူ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး နားထောင်နေရင်း မကျေမနပ်စိတ်က ရင်ထဲအထိ
ဆောင့်ခုန်ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် ဘာတွေ ဇယား ရှုပ်နေပြန်ပြီလဲ။
ဖေဖေကလည်း ဒီမိန်းမ ပြောသမျှ ပုတ်သင်ညှို့လိုပဲ ခေါင်းညိတ်နေတာ
မဟုတ်သေး။

သူ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ဆင်းလာတာ မြင်တော့ ဒေါ်ခင်
သက်ခြယ် ဖေဖေနှင့်အတူ ထိုင်နေရာက ထရပ်သည်။

"ကိုတို့ ထမင်းစားတော့မယ်ဆိုရင် သက် သွားပြင်ဆင်လိုက်
ဦးမယ်နော်"

ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် တမင်ပဲ ရှောင်ထွက်ပေးသွားတာလား မသိ ပါ။
မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်သွားတာမို့ သူ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

ဖေဖေက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီးပြရင်း

"သား ဖေဖေတို့အတူ ထမင်းစားကြရအောင်၊ သား စားမယ်
မဟုတ်လား"

"သား ဖေဖေကို မေးစရာရှိလို့"

"ဘာမေးမလို့လဲ သား မေးလေ"

လက်ထဲက ဖတ်ဖို့ ဟန်ပြင်နေသော ဂျာနယ်ကို ပြန်ချကာ ဖေဖေ သူ့ကို
ကြည့်သည်။

"စောစောက သား ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် ပြောတဲ့စကား ကြား လိုက်လို့ပါ၊
သူတူမကိစ္စဆိုတာ"

"ဪ သက် အစ်မရဲ့သမီးတစ်ယောက်ပါ။ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း လာနေတာ"

"သား အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဖေဖေ၊ သား သိချင်တာက အဲဒီ တူမက ဒီမှာ လာနေဖို့ ခွင့်တောင်းနေတယ်ဆိုသလား ကြားလိုက်လို့"

ဖေဖေ သူ့ကို ရွှေကိုင်မျက်မှန်ထဲက စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဖေဖေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့ကို အလိုမကျအရိပ်တွေ ခပ်ပါးပါးတော့ လွှမ်းခြုံနေ သည်။ ဖေဖေစကား မဆုံးခင် သူ ဖြတ်မေးပစ်လိုက်တာ လွန်သွားမှန်း သိ၏။

တကယ်ဆို ဒီလို လုပ်ရပ်မျိုး ဖေဖေ မကြိုက်မှန်းလည်း သူ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်က တိုနေတာမို့ တမင်ပဲ သူ ကျူးလွန်မိတာကို ဖေဖေ နားလည်ပေးမည် ထင်ပါသည်။

"ဟုတ်တယ် သား၊ သက် တူမ ဒီမှာလာနေဖို့ကို ဖေဖေ ခွင့်ပြုလိုက်တာပဲ"

"မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ အိမ်ပေါ်ကို နောက်ထပ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဖေဖေ ဘာလို့ အလွယ်တကူ ခေါ်တင်လိုက်တာလဲ"

"သား မင်း ဖေဖေကို မေးခွန်းတွေ ထုတ်မနေနဲ့တော့၊ သက်ကို ဖေဖေ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာနော်၊ ဒါကို သား လက်မခံချင်လည်း လက်ခံရလိမ့်မယ်"

ဖေဖေလေသံက မာထန်နေတာမို့ ဖေဖေ ဒေါသထွက်လာမှန်း သူ နားလည်လိုက်သည်။ သူ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်နေပေမယ့် စိတ်ထဲ ကတော့ ဖေဖေ လုပ်ရပ်တွေအတွက် ဒေါသတွေ ထွက်နေတာ အမှန်။

လက်မခံနိုင်ဘူးလို့လည်း အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆန်နေမိ၏။

"မင်းမေမေ ဆုံးပါးပြီး ငါးနှစ်ကျော်လုံးလုံး ဖေဖေရဲ့ဘဝကို မင်းအတွက်

အပြည့်အဝ ပေးခဲ့တယ်။ အခုချိန်ထိလည်း ဖေဖေဘက်က အဖေ တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား ဘာပျက်ခဲ့သလဲ မင်းပြောပါ။"

ဖေဖေမေးခွန်းတွေ သူ့ကို ပြန်ထုတ်နေသည်။ သူ နှုတ်ဆိတ် နေချိန်အထိ ဖေဖေ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

"ဘာမှ မလစ်ဟင်းခဲ့ဘူးဆိုတာ သား လက်ခံတယ် မဟုတ် လား၊ ကောင်းပြီ မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေတင် မကဘူး၊ သား အပေါ်မှာ ဖေဖေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကလည်း မလျော့ပါးခဲ့ဘူး။"

သူ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲကို ရင်ဆိုင် စူးစူးကြည့်နေသော ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံသည်။

ဖေဖေဟာ သူ့အပေါ်မှာ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာ သူ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရဲ့မေတ္တာ သံယောဇဉ်တွေကိုတော့ သူ သံသယဝင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲလေ။ သားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့သည် ဆိုသော ဖေဖေက သူ လက်မခံပါဘဲ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ကို လက်ထပ်ယူ ခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် ဆိုတာ သမီးတစ်ယောက် အမေ မုဆိုးမ တစ်ယောက်မို့ သူနှင့်အရွယ်ချင်း လေးနှစ်လောက်သာ ကွာခြားသော ချစ်ရိပ်ခြယ်ပါ အိမ်ပေါ်ပါလာသည်။

အခုလည်း နောက်ထပ် သူ့စိမ်းမိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ပေါ် ထပ်ရောက်လာဦးမည်ဆိုတော့ သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

"သက်ကို ဖေဖေ ဘာကြောင့် လက်ထပ်သလဲ၊ သားမေးချင်နေ တာလား၊ ဖေဖေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ် သား၊ ခင်သက်ခြယ် ဆိုတာ ဖေဖေရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဆိုတာထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့သူပါ။"

"ဟင်"

သူ အံ့ဩသွားမိသည်။ ဒါဆို ခင်သက်ခြယ်က ဖေဖေရဲ့ ငယ်ချစ် ဦးလို့ ဖေဖေ ဆိုလိုလိုက်တာပေါ့။

"သား အံ့ဩကောင်း အံ့ဩမယ်၊ မဆန်းပါဘူး သား၊ ဒီ အကြောင်းတွေကို သား မေမေလည်း သိပါတယ်၊ ဖေဖေကော ခင်သက် ခြယ်ပါ မိဘစကားတွေ နားထောင်ပြီး လမ်းခွဲခွဲကြတာပါ"

ဖေဖေရဲ့ လျှို့ဝှက်သော အတိတ်တွေကို ပြန်ကြားနေရတာ သူ အံ့ဩစရာဖြစ်နေ၏ ။ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ နှစ်ဦးစလုံး သူ့ရှေ့မှောက်မှာ တစ်ခါမှ စကားမများဘူးခဲ။ ရန်မဖြစ်ဘူးခဲပဲ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာ ခဲ့၏ ။

အချစ်မပါပေမယ့် သံယောဇဉ်နှင့် နားလည်မှုတွေကြောင့်ပဲ ထင်၏ ။

"အခု ဖေဖေတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံချိန်မှာ ဖေဖေဘဝလည်း ဇနီးသည် ဆုံးပါးလို့ အထီးကျန်နေချိန်၊ သူလည်း ခင်ပွန်း လင်ဆုံးပါး သွားခဲ့ပြီ၊ ဖေဖေတို့ဘဝတွေ ပြန်ဆုံစည်းဖြစ်တာ ဘာတပ်မက်မှု ရမ္မက်မှ မပါဘူး သား၊ အရင်တုန်းက သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ပြန်နေဖြစ်ကြတာပါ"

ဖေဖေက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြ ဝန်ခံနေသည်။ သူ လက်ခံ နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ သံသယကြီးက ပျောက်ပျက် မသွားသေး။

ဖေဖေဘက်က ဖြူစင်ရိုးသားသည်ဆိုဦးတော့ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် စိတ်က ဖေဖေနှင့်ထပ်တူ ရှိဖို့ မယုံရဲပါ။

အခုပဲကြည့် တူမဆိုသော ဆွေတော်မျိုးတော်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ဖို့ ကြံစည်အားထုတ်နေ၏ ။ ဒါ ဘာသဘောလဲ တကယ်ဆို သူ့ဘက် ကတောင် အခုချိန်အထိ သူမတို့ သားအမိကို ကြည်ဖြူလက်ခံသော အရိပ်ပြခဲ့တာ မဟုတ်။

"သား အခု သက်ရဲ့တူမလေးကို ဖေဖေ ကူညီတာ လူသားစိတ် နဲ့ပါ၊ သက်ရဲ့တူမကို ဖေဖေဘက်က ဖေဖေတူမလို သဘောထားသလို သားကလည်း

မောင်နှမတွေလို သဘောထား ပေးနိုင်ရမှာပေါ့"

"ဒါတော့ ခွင့်လွှတ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်စိတ်က ခံစားလို့ မရဘူး၊ ဖေဖေ လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဖေဖေသဘောပါ၊ ကျွန်တော်က ဘာမှတားဆီး ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး"

ပြောပြီး သူ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေ သူ့ကိုစိတ် ပျက်သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေမှာ သေချာ၏ ။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူ ကြုံသမျှက ဘာမှမကောင်းပါလား။

နန်းနေရီ ကိစ္စကြောင့် ဒေါသထွက်ခံရခက်သည်။ အခုတစ်ခါ မကြာခင် အိမ်ပေါ်ရောက်လာမည့် အရှုပ်ထုပ်က တမှောင့်။

ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး အတွက် တကယ့် ပြဿဒါးနေ့ တစ်နေ့ပါလား။

*

သောင်ပြင်ဖွေးဖွေး ပင်လယ်ပြာပြာ လှိုင်းတွေ တရိပ်ရိပ် ပြေး လာမှာကို
စောင့်ကြိုနေသော ကျောက်ဆောင်တွေ။ မြင်ကွင်းတွေက လှပငြိမ်းချမ်းပေမယ့်
သူ့ရင်မှာ ခံစားလို့မရတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်မရှိ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့သော
ချောင်းသာ အပျော်ခရီးက ပျော်စရာမကောင်းတာတော့ သေချာသည်။

အခုပဲ သူ ချောင်းသာကမ်းခြေကို ရောက်နေတာ လေးရက်ရှိပြီ။

သူတည်းခိုသော ဟိုတယ်က မနက်စောစောထွက် သောင်ပြင်
အတိုင်းလမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ လူငယ်လူရွယ်တွေရော လူကြီးတွေပါ
သောင်ပြင်မှာ အဖော်ကိုယ်စီနှင့် လမ်းလျှောက်နေကြတာ မြင်သည်။

စောစောစီးစီး သောင်စပ်မှာ ဘောကွင်းတွေနှင့် ရေလှိုင်းစီး ကာ
ပင်လယ်ရေ စိမ်နေကြသူတွေလည်း ရှိသည်။

အားလုံးကတော့ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ပျော်ရွှင်နေကြတာ ကို
သူတို့မျက်နှာတွေ မြင်ရုံနှင့် အကဲခတ်နိုင်သည်။

အပန်းဖြေခရီးကို အပန်းဖြေပျော်ဖို့ ထွက်လာကြသူတွေထဲမှာ
သူကတော့ မပါတာ သေချာ၏ ။

အိမ်ကို ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် တူမဆိုတာ လာနေမည်ဆိုကတည်းက သူ
အိမ်မှာ မနေချင်တော့ပါ။ မနေချင်တာနဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရ အောင်လည်း
မဖြစ်ဟု သူ သိသည်။

ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် လိုချင်တာ ဒါမျိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်၏ ။ သည်ခြံ
သည်အိမ်ကြီးမှာ သူ မနေဘဲ ဆင်းသွားတော့ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် စိတ် တိုင်းကျ
ခြယ်လှယ်နိုင်တော့မည်ပေါ့။

ဖေဖေနှင့်လက်ထပ်ပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်လာကတည်းက ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်က အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို စိတ်တိုင်းကျ စီမံသည်။

ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စတွေမှာ ထမင်းချက် ဒေါ်ညှက်နှင့်အတူ မီးဖိုထဲကိုယ်တိုင်ဝင် ချက်ပြုတ်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စ သန့်ရှင်းရေးအတွက် ငှားထားသော မိငြိမ်း ဆိုသည့် ကလေးမနှင့်အတူ တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းပြင်ဆင်သည့် အလုပ်မှာလည်း ဝင်ပါတတ်သေး၏ ။

ဒါကိုပဲ ဖေဖေက မိန်းမပီသသော မိန်းမဟု ကြိတ်ကျေနပ်ချင် ကျေနပ်နေလိမ့်မည်။ သူကတော့ ရောက်ကတည်းက လက်ဝါးကြီးအုပ် နေရာယူဖို့ ကြိုးစားနေတာဟုပဲ မြင်သည်။

ပြီးတော့ ချစ်ရိပ်ခြယ်ကလည်း နှုတ်ရဲတင်းလွန်းသည်။ သူ့ကို ရောဖို့ ကြိုးစားနေတာ သူ မသိမဟုတ်ပါ။ သိနေသည်။

ဒါတွေကြောင့်လည်း သူ ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံသည်။ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ကိုလည်း တစ်နေ့လုံးနေလို့ စကားမပြောဘဲ နေပြသည်။ ဖေဖေကို အပိုင်သိမ်း သူ့ကိုပါ သားဟု ခေါ်ကာ ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေ တာတော့ ဘယ်တော့မှ ရမည်ဟု မမျှော်လင့်နဲ့။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက သူ့ဘက်ကလည်း ဖေဖေကို စစ်အေးတိုက်စစ် ဖွင့်သည်။

ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဖေဖေနှင့်ဦးဆောင်မည်ဆို သော ကတိကိုဖျက်ကာ ကျော်လွန်းတို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး အီလက်ထရောနစ် ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့သည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ဆန္ဒမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းလိုက်လျော ပေးခဲ့၏ ။

ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်က သူ့အရေးကိစ္စတွေကို ဘာမှဝင်မစွက်ဘဲ နေပေးသည်။ သူမ ရည်ရွယ်ချက်က ဖေဖေလိုပဲ သူ့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ဖို့ပဲလား မသိ။ သူ မကြည်ဖြူတာ သိပေမယ့် မျက်နှာတစ်ချက် မပျက် ဆက်ဆံသည်။

နားလည်မှုတွေ ပေးခဲ့သည်။

ဒီလိုနေခဲ့သော သူမက အခုတော့ တိုက်ကွက်တစ်မျိုး ပြောင်း လာတဲ့ သဘောလားမသိ။ အိမ်ပေါ်ကို တူမတစ်ယောက် ခေါ်တင်ဖို့ ကြံစည်လာ၏ ။
ဖေဖေကလည်း လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတော့ သူ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီ။

ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက မိသားစုဝင် ဆယ်
ယောက်မက လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်တာ မှန်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် က သူမ
အဆွေအမျိုးတွေ ခေါ်တင်လာတာကိုတော့ လက်မခံလိုပါ။

အခု သူ လက်မခံသောကိစ္စကြီး ဖြစ်မြောက်သွားပြီဆိုတော့ စိတ်ညစ်ပြီး
အိမ်က ရှောင်ထွက်ခဲ့ရတာ သူပဲဖြစ်သည်။

ဒေါသတွေ အလိုမကျမှုတွေ စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို
သယ်ဆောင်လာခဲ့ရသော သူ့ရင်ကို ပင်လယ်ကမ်းခြေက လေပြည်တွေက လည်း
မအေးမြစေခဲ့။ စိတ်အာရုံက ထိုအကြောင်းတွေကိုပဲ တွေးနေမိ ၏ ။

ကျော်လွန်းတို့သာ ပါလာရင် ဒီလောက် အထီးကျန်မှာမဟုတ်။
ခက်တာက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကိုတောင် မသွားအောင် တားခဲ့ကြသေး၏
။ ဆိုင်မှာ အလုပ်တွေက မအားလပ်အောင် ရှိနေတာ သိရက်နဲ့ သူ
ဇွတ်ထွက်ခဲ့တော့လည်း ဒီနှစ်ယောက် နားလည်ပေးကြပါ သည်။

"မင်း အရမ်းသွားချင်လည်း သွား၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်မှ
ပြန်လာခဲ့ပေါ့၊ ဆိုင်အတွက် မပူနဲ့၊ မင်း အပန်းဖြေတာ ငါတို့ပင်ပန်းသလို ပဲပေါ့ကွာ"

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပဲ သူ့ဆန္ဒကို ခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။ အခုတော့
ချောင်းသာမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ အူတူတူနှင့် ပင်လယ်ရေတောင်
တစ်ခါမှ မချိုးဖြစ်သေးပါ။မနက်ဆို ကမ်းခြေလမ်းလျှောက် လွတ်လပ်ပျော်နေသူတွေ
ကြည့်ကာ ပြန်ခဲ့ရတာ ဟိုတယ်က အခန်း။

ပြီးတော့ တစ်နေကုန် ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ အိပ်လိုက် ထိုင်လိုက်
တွေးလိုက်နှင့် စိတ်တွေက ပြေလျော့မသွား။

နှစ်ပတ်လောက်နေမည်ဆိုသော စိတ်ကူးက ငါးရက်တောင်
မပြည့်သေးခင် ပြန်ပြေးချင်နေပြီ။ ရင်ဖွင့်ဖော် အဖော်မပါတော့ ပိုဆိုး သည်။

မသောက်မစားတတ်သူ ဆိုတော့ ညနေ ဟိုတယ်စားသောက် ခန်းမှာ
ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဟိုတယ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဂူငူငေါင်ငေါင် နေရသော
အချိန်တွေက အဆိုးဆုံးဖြစ်၏ ။

ညနေခင်း ပင်လယ်ရှုခင်းတွေကလည်း သူ့အတွက် ရိုးအီနေပြီ။

ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာပဲ ဝင်နေကာ ဘောလုံးပွဲ အစီအစဉ်ကို
ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်၏ ။

ထိုအချိန်မှာပဲ မွေ့ရာပေါ် ပစ်တင်ထားသော ဟန်းဖုန်းလေးက
မြည်လာ၏ ။ ကျော်လွန်းတို့ဆီက ဖုန်းပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

"ဘွဲ့ ဘွဲ့လားဟင်"

ကြားလိုက်ရတာ နေရီအသံမို့ သူ အံ့သြသွားမိသည်။ တစ်ပတ်
ကျော်ကျော် မတွေ့ခဲ့ မကြားခဲ့ရသော နေရီအသံကို ဒါ ပထမဆုံး ကြားရတာ
ဖြစ်ပေမယ့် သူ အံ့သြလှုပ်ခတ်မှု သိပ်မဖြစ်တော့ပါ။

နဂိုစိတ်ရင်းခံကပဲ ညစ်ညူးနေတာကြောင့်လား။ နေရီအပေါ်မှာ
သူ့စိတ်က သွေးအေးသွားတာကြောင့်လား မဆိုတတ်ပါ။

"ဘွဲ့ ဘွဲ့"

"ပြောပါ နေရီ ကိုယ်နားထောင်နေတယ်"

"ဘွဲ့ အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ချောင်းသာမှာလား"

"ဟုတ်တယ် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ နေရီ"

"ဘွဲ့ အဲဒီ လို သူစိမ်းမဆန်နဲ့ကွာ၊ ဘာလဲ တို့ကို စိတ်ဆိုးနေတာ လား"

"ကိုယ်က စိတ်ဆိုးရအောင် မိန်းမဆန်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ ဘဲ"

"ဆောရီး ဘွဲ့ရယ်၊ တို့ တောင်းပန်ပါတယ် နော်"

"ဘာကို တောင်းပန်တာလဲ နေရီ၊ ဒါ တောင်းပန်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊

မင်းလုပ်သွားတာ မင်းတွေးကြည့်၊ ဘာလဲ ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး ဆိုတဲ့ကောင်က

မင်းအလိုရှိရင် အပြေးလာ၊ အလိုမရှိရင် ခေါက်သိမ်းပြီး

ဥပေက္ခာပြုထားလို့ရတဲ့ကောင်လို့ မင်းထင်နေသလား"

ရင်ထဲက ဒေါသအစိုင်အခဲတွေကို သူ အဆီးအတား ကင်းမဲ့စွာ နှင့်ပဲ

ဖွင့်အံ့ထုတ်ပစ်မိသည်။ ဒီအတွက် နေရီ ချက်ချင်း ဖုန်းချသွား တော့လည်း

နားအေးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နေရီက ဖုန်းချသွားခဲ့ဘဲ

"ဘွဲ့ အရမ်းဒေါသတွေ ဆူဝေနေရင် တို့ နောက်မှ ရှင်းပြ

တောင်းပန်မယ်၊ အခု တို့မေးချင်တာ ဘွဲ့အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ မိန်းက လေး သူက

ဘယ်သူလဲ"

နေရီ အမေးစကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိ၏ ။ အိမ် မှာ

ဒေါ်ခင်သက်ဩယ်ရဲ့ တူမ ရောက်နေပြီ ထင်သည်။

"ဘယ်သူလဲ ဘွဲ့၊ ပုံစံကတော့ တော်တော် မာနကြီးမယ့်ပုံပဲ၊

တို့ပြန်လာတော့ ဘွဲ့အိမ်ရောက်တော့ တွေ့တယ်၊ ဘွဲ့ကိုမေးတော့ ဘာ ပြောတယ်

မှတ်သလဲ"

"ဘာပြောလို့လဲ နေရီ"

နေရီအပေါ် ဆူဝေနေသော ဒေါသတွေပျောက်ကာ သူ မေးမိ သည်။

"အဲဒီ နာမည်နဲ့လူအကြောင်း ကျွန်မ မသိဘူးတဲ့၊ လောလော ဆယ်

ဒီအိမ်မှာ မရှိဘူးတဲ့"

စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ် လာမှီခိုတည်းမည့် အိမ်က အိမ်ရှင်နာမည်တွေတောင် ဒီမိန်းမက မသိဘူးတဲ့လား။

"မျက်နှာကြောကတော့ မာတင်းနေတာပဲ၊ နေပါဦး အဲဒီ သူက ဘွဲ့နဲ့ ဘာတော်သလဲ"

"ဟင့်အင်း ဘာမှမတော်ဘူး၊ အဲဒါ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ရဲ့ တူမ တဲ့၊ အိမ်မှာ လာနေမလို့တဲ့"

"ဟင် ဘွဲ့ရဲ့ မိထွေးကလည်း ရှိသမျှ ဆွေမျိုးတွေ အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်နေပြီလား၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ"

"အဲဒီ အကြောင်းတွေ မကြားချင် မမြင်ချင်လို့ ကိုယ် ချောင်း သာကို ထွက်ခဲ့တာ နေရီ၊ ဖေဖေ ခွင့်ပြုပြီးတဲ့ကိစ္စ ကိုယ် ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ"

"အဲဒါ ဘွဲ့ မှားတာပဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာတဲ့သူကို ကိုယ်က ပြန်ကြောက်နေရသလား"

"ဘာ ကိုယ်က ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ၊ မမြင်မတွေ့ချင်လို့ တောင် ရှောင်ထွက်လာတာ၊ တော်တော့ နေရီ အဲဒီ ကိစ္စ ကြားတောင် မကြားချင်ဘူး"

နေရီ စကားက သူ့ရင်ကို ထိထိရုရှု ရူးနစ်စေသည်။ ဒေါ်ခင် သက်ခြယ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒါတဲ့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ လုပ်နေတာ တွေက လွဲချော်နေတာ သေချာ၏ ။

"ကဲပါ ဘွဲ့ရယ် ပြန်ခဲ့ပါတော့နော်၊ တို့ ဘွဲ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ဘွဲ့စိတ်ဆိုးနေရင်လည်း တောင်းပန်ချင်တယ် နော် ဘွဲ့ ပြန်ခဲ့နော်"

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ နေရီ တောင်းပန်သလို ဆိုနေတာကို သူ မကြား စဖူး ကြားနေရ၏ ။ သူ ထွက်ခဲ့တာ ဖေဖေကို ဆန္ဒပြ စစ်အေးတိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့်

အကျိုးသက်ရောက်သွားတာက နေရီ ဖြစ်နေပါလား။

နေရီ တကယ်ပဲ သူ့ကို စာနာ နားလည်တတ်ပြီလား။

"ဘွဲ့ တို့ပြောတာ ကြားပါတယ်နော်"

"အင်း ကိုယ် မနက်ဖြန် ပြန်ခဲ့မှာပါ"

"အိုကေ ဒါဆို ဘွဲ့အိမ်ကို တို့ လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား"

နှုတ်ဆက်ပြီး နေရီ ဖုန်းချသွားသည်။ သူကတော့ တီဗီကိုပိတ် ကာ ခုတင်မှာ ဝင်လှဲလိုက်သည်။ နေရီ စကားတွေက နားထဲမှာ ပြန် ကားလာပြန်၏ ။

သူ လုပ်ခဲ့တာ မှားပြီလား။ အိမ်မှာ ခွင့်တောင်းလာနေမည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ရှောင်ထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်သေးဟု ထင်သည်။

သူ ရန်ကုန်ကို ပြန်မှပဲ ဖြစ်မည်။

ဒီမိန်းမတွေကြောင့်ပဲ သူက ရှောင်ထွက်သွားရတာ မျိုး ဘယ် တော့မှ မဖြစ်စေရ။

ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး ဆိုတာ ဦးမြတ်ဘုန်းထူးရဲ့ သွေးသားရင်းချာပဲလေ။ ဒါကို ဘယ်သူက သွေးခွဲလို့ ရမှာတဲ့လဲ။

*

တက္ကစီ ကားလေး ခြံရှေ့မှာ ထိုးရပ်သည်နှင့် ကျသင့်ငွေကို ထုတ်ရှင်းပေးပြီး သူ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး ဆွဲကာ ဆင်းလိုက်သည်။

ခြံတံခါးရှေ့ သူ ရပ်မိသည်အထိ တံခါးကို လာဖွင့်ပေးသူ မရှိသေး။ စိတ်မှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားရင်း ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ နှင်းဆီပန်းအိုးတွေ အနီးမှာ

ကျောပေးရင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်သည်။

ပန်းသာသာလောက်ပဲ ရှိပုံရသော ဆံညိုတွေကို ဂုတ်ပိုးအ နောက်မှာ စုစည်းထားပြီး တီရှပ်ပွပွ အပြာရောင်နှင့် အနီပွင့်ရိုက် လုံချည်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ချစ်ရိပ်ခြယ် မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

ဒါ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ရဲ့ တူမဆိုတာပဲ ဖြစ်မည်ထင်၏ ။

ဘွဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ကျသွားရင်း ခြံတံခါးက လူခေါ်ဘဲလဲလေး ကို ဖိနှိပ်ခေါ်လိုက်သည်။

သူမ ခြံဝဆီကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ဖြူသော အသား အရည်ကြောင့် ဝင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာက တစ်ခဏလေးပဲ ဖြစ်၏ ။

"ဟင်"

သူ ထင်မှတ်ထားတာ ခြံတံခါးဆီကို သူ လျှောက်လာမည်ဟု အခုတော့ သူမက ခူးထားသော ပန်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ကာ အိမ်ထဲလှမ်း ဝင်သွား၏ ။

ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ သူမှန်းသိရက်နဲ့ တမင်လုပ်သွားခဲ့တာလား။ စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားခဲ့ကာ ခြံတံခါးက လူခေါ်ဘဲလဲ လေးကို သူ မလွှတ်တော့ဘဲ ဖိနှိပ်ထားလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပဲ အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာသော ဦးနိုင်တူးကို တွေ့ လိုက်ရမှပဲ သူ လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်၏ ။

ဦးနိုင်တူး အပြေးတစ်ပိုင်း ခြေလှမ်းတွေနှင့် ခြံတံခါးဆီ ရောက်လာသည်။

"ဘာလို့ ခြံတံခါးကို လာမဖွင့်တာလဲ ဦးနိုင်တူး"

ဒေါသနှင့် မာဆတ်ဆတ်နိုင်သော သူ့အသံကြောင့် ဦးနိုင်တူး
မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် တောင်းပန်၏။

"မဟုတ်ဘူး မောင်ဘွဲ့ ဧည့်ခန်းထဲက မီးကျွမ်းသွားလို့ အသစ်
ပြန်တပ်ပေးနေလို့ပါ"

"ဦးနိုင်တူးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ စောစောက ပန်းခူးနေတဲ့ မိန်းမကို
မေးနေတာ၊ ကျွန်တော် ရောက်နေတာ မြင်ရက်နဲ့ အိမ်ထဲဝင် သွားတာ"

"ဪ ပဏ္ဏာ ကို ပြောတာ ထင်တယ်၊ သူက မမလေးရဲ့ တူမလေး
မောင်ဘွဲ့ရဲ့"

"အဲဒါတွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်တော် ဘဲလံတီး နေတာ
မြင်ရက် တွေ့ရက်နဲ့ အထဲပြန်ဝင်သွားတာ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ"

"သူ ဦးနိုင်ကို လာပြောလို့ ဦးနိုင် လာဖွင့်ပေးတာပါ မောင်ဘွဲ့"

ခြံတံခါးကို လာဖွင့်ပေးရမှာ သူမအလုပ် မဟုတ်ဘူးဟု သတ်
မှတ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့။ တကယ်ဆို ဦးနိုင်တူး အလုပ်ဆိုပေမယ့် ဦး နိုင်တူးက
ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလုပ်နှင့်ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။

သူမ ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးရတာ ဘယ်လောက်များ ပင်ပန်း သွားမှာမို့လဲ။
ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုပဲ အားလုံးက မိသားစုလို နေကြတာဖြစ် သည်။ ဦးနိုင်တူး
အလုပ်မအားခဲ့လျှင် သူလည်း ခြံတံခါး ပြေးဖွင့်ပေးရ တာပဲ ဖြစ်၏ ။

အခုတော့ သူမက ရောက်လာတာ မကြာသေးပါဘဲ အချိုးက မပြေတာ
သေချာနေ၏ ။ နေရီ ပြောသလို အကြောကြီးနဲ့ မာနထောင်လွှား တဲ့ သဘောလား။
ဒါမျိုးတော့ သူ လက်မခံနိုင်တာ အမှန်။

ဦးနိုင်တူး ဖွင့်ပေးသော ခြံတံခါးက ခြေလှမ်းကျဲကျဲကြီးတွေနှင့် သူ
လှမ်းဝင်ခဲ့စဉ်မှာပဲ သူမလည်း အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာ၏ ။

သူ့ကိုတစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြံထဲကိုပဲ ခြေ လှမ်းတွေ ဦးတည်နေတာမို့

"ဟေ့ ဟေ့ မင်း ခဏနေဦး"

သူ့ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လာသော မျက်နှာကို မြင်မိခိုက် မှာ သူ ခြေလှမ်းတွေတောင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏ ။

ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာပေါ်က မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေ၊ မာန ရိပ်တို့ ထင်နေသော မျက်ဝန်းတွေ၊ ဆေးရောင်မဖြယ်ဘဲ ရဲရဲစိုနေသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ အားလုံးကို သူ မှတ်မိနေခဲ့သည်။

"မင်း မင်းကို ငါ မှတ်မိတယ်"

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး ကွေးကျသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေး တွေလည်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

"မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုမသိတာ သေ ချာတယ်"

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီမိန်းကလေး သူ့ကို မမှတ်မိ ဘူးဆိုတာ လိမ်ညာတာပဲ ဖြစ်မည်။ ဆံနွယ်တွေ အပြောင်သိမ်းထား သော မျက်နှာလေးက ချောမောသလောက် ချွေးတရွဲ့ရွဲ့၊ အဆီတပြန်ပြန် နေတတ်တာတော့ ရွံစရာကောင်းပါသည်။

သူ တွေ့ခဲ့တုန်းကလို ချွေးတရွဲ့ရွဲ့ မျက်နှာမဟုတ်ပေမယ့် သနပ် ခါးလေးတောင် တင်မထားသော မျက်နှာက ပကတိအတိုင်း။

ဘယ်လိုနေနေ လှသည်ဆိုတာကို သိလို့ပဲလားမသိ ဝတ်ထား စားထားတာလည်း တကယ့် ပိုသီဖတ်သီပါပဲ။ တီရှပ်ပွကြီးကို အပြင်ထုတ် ဝတ်ထား၏ ။

"မင်း မမှတ်မိတာ ထား၊ ကိုယ် ပြောချင်တာ မင်း စောစောက

ကိုယ်ခြံဝက ခေါ်နေတာ မြင်ရက်နဲ့ ဘာလို့ တံခါးလာမဖွင့်ပေးတာလဲ"

သူ မာမာထန်ထန်ပဲ မေးသည်။ သူမကလည်း တင်းထားသော မျက်နှာကို တစ်ချက်လေးတောင် လျော့မချဖြစ်ဘဲ

"ပြောပြီးပြီလေ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ဒီအိမ်သားမဟုတ်ဘူး"

"အေး မသိရင် မှတ်ထား၊ ငါ့နာမည် ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး၊ ဒီအိမ်နဲ့ ခြံက ငါနေတဲ့အိမ်ပဲ၊ မင်းက ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ရဲ့ တူမ မဟုတ်လား"

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ သူ့ကို စူးစူးစိုက်ကြည့်နေပုံက အလေးမထား ဂရုမစိုက်ဟန်အပြည့်။ နေရီ ပြောသလို တကယ့် အကြော ကြီးနှင့်ဆိုတာ သူ ယုံသွားသည်။

"အခု မင်း ဒီအိမ်မှာ လာခိုနေမှာ မဟုတ်လား"

"ခိုနေမယ် ပြောရအောင် ဒီအိမ်က ရှင် တရားဝင်ပိုင်တဲ့အိမ် လား"

ပက်ခနဲ ပြန်တုံ့ပြန်သည့် စကားက နည်းနည်းလေးမှ တင်စီး မခံသည့် ပုံစံပါပဲ။ ပါးရိုက်ရင် နားကိုက်မယ်ဆိုသော တုံ့ပြန်တတ်သည့် သူမစရိုက်ကိုလည်း သူ သိခဲ့ပြီးပြီ။

လိုင်းကားပေါ်မှာတုန်းက သူ ခံခဲ့ရပြီးပြီ။

"ဒါ ကိုယ့်ဖေဖေ ဦးမြတ်ဘုန်းထူးရဲ့အိမ်၊ ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးဆိုတဲ့ ကောင်က တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ဒါဆို မင်းသဘောပေါက်"

"အဲဒါတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး၊ ကျွန်မ ဒီမှာ လာနေတာ အန်တီသက်ရဲ့ ဆန္ဒကြောင့်၊ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဘုန်းထူး ကလည်း လိုလိုလားလား ခွင့်ပြုလို့ လာတာ"

"အေး ဖေဖေက လက်ခံပေမယ့် ကိုယ်က လက်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး"

"အဟင်း ဒါဆိုလည်း ပြဿနာ မရှိဘူး၊ ရှင့်ဖေဖေကို ရှင်
ကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်၊ အန်ကယ်က မနေနဲ့ဆိုရင် ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြီး ခုချက်ချင်း
ဆင်းသွားလိုက်မယ်၊ အဲ ရှင်မကြည်ဖြူတာနဲ့တော့ ကျွန်မ
ခေါင်းငုံ့ဆင်းမသွားဘူးဆိုတာ သေချာတယ်"

စကားအဆုံးမှာ သူမ ချာခနဲ လှည့်ကာ နှင်းဆီပန်းပင်တွေဆီ
ဦးတည်သွား၏။ ။ ဘွဲ့ အံတစ်ချက် တင်းခနဲကြိတ်ကာ သူမနောက်ကို လိုက်ဖို့
ခြေလှမ်းအရွေ့မှာပဲ

"တီ တီ"

ကားဟွန်းသံနှင့်အတူ ဖေဖေရဲ့ကားလေး ခြံထဲ မောင်းဝင်လာ တာ
တွေ့လိုက်တာမို့ စိတ်ကို လျော့ချပြီး ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဘုန်းခနဲ ပစ်ချပြီး သူ ဆက်တီ
ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိစဉ်မှာပဲ ဖေဖေရဲ့ကားလေး ဆင်ဝင်အောက်မှာ
ထိုးရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသော ဖေဖေက သူ့ကိုမြင်တော့ သူ့ အနားက
ထိုင်ခုံအထိ လျှောက်လာကာ ဝင်ထိုင်သည်။

"သား ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ၊ ချောင်းသာမှာပျော် ခဲ့ရဲ့လား"

"ဟိုမှာဆက်မနေချင်လို့ ပြန်လာတာ ဖေဖေ၊ ဖေဖေကို မေးရ ဦးမယ်
ဟိုကောင်မလေးကို ဖေဖေ အိမ်မှာ လက်ခံထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ပြီလား"

"ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ သား၊ သက် တူမလေးကို ပြောတာ လား"

"အသေအချာပဲ ဖေဖေ၊ အခုပဲ တွေ့ပြီးပြီ၊ သားနဲ့ ဘယ်လိုမှ
ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး"

ဖေဖေ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားကာ သူ့ကို အံ့ဩသလို ကြည့်ရင်း

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သား၊ အခုမှ သားရောက်တယ်၊ သင့်ပဏ္ဏာ နဲ့ ဆုံပြီးသွားပြီလား"

သင့်ပဏ္ဏာ ဆိုသော သူမ နာမည်အပြည့်အစုံကို အခုမှပဲ သူ သိလိုက်ရသည်။ နာမည်ကတော့ အဆန်းပါပဲ။

"အခုမှ ဆုံဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်ကတည်းက ဆုံဖူးတာပါ ဖေဖေ"

"ဟေ သားတို့က အရင်ကတည်းကသိနေကြတာလား"

"မဟုတ်ဘူး သိရအောင် မိတ်ဆွေတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ခရီးသွား ဟန်လွဲ ကားပေါ်မှာ ဆုံဖူးတာ၊ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနဲ့ တော်တော် ရန်လိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖေဖေက အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် ကျွေးမွေးထား မလို့လား"

"နေဦး သား၊ သင့်ပဏ္ဏာက ဖေဖေတို့ဆီမှာ အလုံးစုံ မှီခိုနေ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘဝသူ ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း သူ့မှာပဲ ပြည့်အဝ ရှိတယ်၊ အရင်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းငှားနေ တာ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း မသင့်တော်လို့ သက်က ခေါ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဖေဖေတို့အိမ်မှာ နေထိုင်ခွင့်လေးပဲ ယူမှာ၊ စားသောက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ သူ့ဘာသာသူ တာဝန်ယူဖြေရှင်း မှာပါ"

ဒီတစ်ခါ မျက်မှောင်ကုပ်သွားရတာ သူပဲဖြစ်သည်။ ဘာလဲ ဒါ ကျေးဇူးတင်မခံဘူးဆိုတဲ့ မာနလား။ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်း လင်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။

"ဒါဆိုလည်း သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေနေတာပဲ ဖေဖေ၊ ဒီခေတ် ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေနိုင် တာ မဆန်းပါဘူး၊ အကူအညီမလိုတဲ့သူကို ဖေဖေတို့က ဇွတ်ကူညီသလို ဖြစ်နေတာပဲ"

"သား ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ သင့်ပဏ္ဏာက မိန်းမသားတစ်ယောက်

သူ့ကိုယ်သူ အုပ်ထိန်းနိုင်တာ မှန်ပေမယ့် နံဘေးက တာဝန်ယူ အုပ်ထိန်း မယ့်သူ လိုအပ်တာ အမှန်ပဲ၊ နောက်ပိုင်း သူ အိမ်ထောင်ပြုသွားတော့ တစ်မျိုးပေါ့။"

ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ဘက်က အဆွေအမျိုးတွေအပေါ်မှာ ဖေဖေရဲ့ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြို ဖြစ်နေတာ သူ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ နေရသည်။

သူ ထပ်ပြောရင်လည်း ဖေဖေနဲ့ပဲ စကားတွေ များတော့မှာ သေချာနေသည်။ အကောင်းဆုံးက နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တာပဲ ကောင်း သည်။

"ဖေဖေ မှန်တယ်ထင်တာ လုပ်ပါ၊ သား ဘာမှမပြောတော့ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးအရိပ်မှာ ခိုကပ်နေပြီး အိမ်ရှင်ကို မထီလေးစား ရန်စောင်တာတော့ သား လက်မခံဘူးနော်"

"နေဦး သား၊ သား မှားနေပြီ၊ သင့်ပဏ္ဏာက သားထင်မှတ် နေသလို မိန်းကလေးမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ဘူး"

ဖေဖေရဲ့ ရပ်တည်ချက်ကတော့ ခိုင်မာနေသည်။ ကြာရင် ဖေဖေအပေါ်မှာ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ် လုံးဝစိုးမိုး ခြယ်လှယ်သွားတော့မည် လား မသိ။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ဘက်က အပြတ်သားဆုံး ရင်ဆိုင်ရမည်။

လတ်တလောမှာတော့ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုပဲ စောင့်ကြည့်ရမည်။ ပြီးတော့ သင့်ပဏ္ဏာ ဆိုတဲ့ မိန်းမ။

ရောက်နေတာက သူများအိမ်ပေါ်မှာ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကြောနှင့် အမူအရာကတော့ တလောကလုံး သူ့အရိပ်ခို သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေ ရတယ်လို့ ထင်နေသည့် ဟန်က အပြည့်။

ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးနဲ့မင်းတော့ တွေ့ကြပြီပေါ့ သင့်ပဏ္ဏာ။

